

гледва презъ прозореца). Мони?... Гледай сега, че отъ где на къде?... По това време!... Никога не е идвалъ предъ обѣды!... Да е разбралъ нѣщо!... Не вѣрвамъ. Кой ще му каже?... Ами ако е подпиталъ слугинята? Тя сигуръ е чула вчера... Ако е разбралъ отъ нея — изгубени сме!

II.

Мони. (Влиза безъ да почука). Не ме очакваше — нали?

Лена. (Смутена) Азъ.... Не.... Но защо? Да не е болна Рина?

Мони. Не ме питай....

Лена. Защо си такъвъ?

Мони. Кога ще дойдатъ?

Лена. Кои?

Мони. Моля ти се, не крий.

Лена. Ей Богу, не те разбирамъ.

Мони. (Троснато). Стига комедии! Кажми, кога ще дойдатъ?

Лена. Рина, може би, ще дойде, както всѣкога.... Още повече, че вчера казваше.

Мони. А, тя казваше!

Лена. Да!

Мони. Кога каза, че ще дойде?

Лена. Вчера следъ обѣдъ, кога си тръгвахъ.

Мони. Значи и ти знаешъ.... Ти си била тамъ!

Лена. Да.

Мони. Така че слугинята право каза...